

1. Bölüm

Dadı Eftalya, Ayaydınların çiftliğine ılık bir mayıs sabahı, sarı bir arabayla geldi. Araba o kadar küçüktü ki Dadı Eftalya sanki lunaparktaki bir oyuncuğa binmiş gibi görünüyordu. Ama sadece asık suratı bile, işin içinde lunapark gibi eğlenceli bir şey olmadığını kanıtıydı.

İki ay önce, “Dadı falan istemiyoruz!” demişti Nazlı.

“Evet, bunu çok açık bir şekilde belli ediyorsunuz” demişti annesi Aşkın Paydaş. “Ev komedi filmlerine döndü.”

Gerçekten de dönmüştü.

İlk dadı ellili yaşlarında, beyaz saçlarını topuz yapmış, sürekli lacivert elbiseler giyen, disiplinli bir kadındı. Dadılık deneyimi olan bir profesyonelden çok, Google’da “dadı nasıl olmalıdır?” araştırması yaparken yanlış siteye

düşmüş yeteneksiz bir oyuncuya benziyordu. Çocukların isimlerinin arkasına “hanım” ve “bey” hitaplarını eklemesi nedense Aşkın Paydaş’ın hoşuna gitmişti. Nazlı ve kardeşlerinin onu kaçırmak için yatağına kertenkele koymaları yetmişti. Nazlı bu yöntemi gerçekten de bir komedi filminde görmüştü.

İkinci dadı daha gençti. O da besbelli ki izlediği dizilerdeki dadılara özenmişti. Evin içinde sürekli “Hadi sofrayaaa”, “Hadi uykuyaaa”, “Hadi dans edeliim” diye el çırparak dolaşıyordu. Çocukların, söylediği hiçbir şeye cevap vermeyerek surat asmaları, iki hafta olmadan ağlayarak kaçmasına yetmişti.

Üçüncü dadı telefon bağımlısıydı. Ekranı bakarken üç kez yemeği yakıp Timuçin’in çantasına eşofmanları yerine Neşe’nin nevresim takımını koyunca, kovularak çocukların işini kolaylaştırmıştı.

Son dadı her günü dakika dakika programlamıştı. Şu saatte ders çalışılacak, şu saatte meyve yenecek, şu saatte yirmi sayfa kitap okunacak... Bu o kadar sıkıcıydı ki çizelgeye uymayı reddederek o dadıdan da kurtulmuşlardı.

Geçen hafta Aşkın Paydaş dört çocuğunu karşısına almış ve “Niye böyle yapıyorsunuz?” diye sormuştu. “Biliyorsunuz, çiftliği sattık. İstanbul’a yerleşip kendi işimizi kuracağız. Bu hiç kolay değil. İş görüşmeleri yapmak, ev tutmak, okullarınızı seçmek...”

Çiftlik, Aşkın Paydaş’ın annesiyle babası, Gülistan ve Hulki Ayaydın’a aitti. Bu bölgede oldukça meşhur olan Ay-

Ay Süt Ürünleri markasının da sahibiydiler. Hulki Ayaydın on yıl önce hayatını kaybedince, Gülistan Ayaydın her şeyi başarıyla sürdürmüştü. Ama iki yıl önce o da bu dünyadaki yolculuğunu tamamlamıştı. Aşkın Paydaş da tam o zamanlarda İzmir'deki hayatlarını bırakıp çiftliğe yerleşmeye ve Ay-Ay markasını ülkenin en iyisi yapmaya karar vermişti. Fakat kocası Aslan Paydaş'la birlikte çiftliği iki yıl yönettikten sonra tek yapabildiği markayı batırmak olmuştu. Tabii o, bu durumu zirvedeyken bırakmak olarak adlandırıyordu.

“Bir sürü şeyi ayarlamak için birkaç ay İstanbul'da koşturmamız gerek” diye devam etmişti Aşkın Paydaş. “Ama siz dadıları sürekli kaçırdığınız için, sadece babanız gidebiliyor ve işler çok yavaş ilerliyor. Çiftliği alan kişinin bize tanıdığı süre üç ay sonra doluyor. Eylülден önce İstanbul'daki düzenimizi kurup taşınmalıyız. Yani... Artık dadıları kaçırmaktan vazgeçin!”

“Dadı fikri çok saçma, değil mi?” demişti Neşe. “Çocuklara babaanneler ve anneanneler bakmıyor mu?”

“Babaannemizin ya da anneannemizin bize bakmaya gelmesi epey heyecanlı olurdu” demişti Timuçin.

İkisi de hayatta olmadığı için bu yorumunda gerçeklik payı vardı.

“Hiç tanımadığımız dadılardansa, ölmüş büyükanne-lerimizi tercih ederim” diye homurdanmıştı Nazlı.

O da kendince haklı sayılırdı.

“İlk başlarda, size özel ilgi gösterebilecek, pedagoji alanında doktorası olan, gerçek bir profesyonel arıyordum” demişti Aşkın Paydaş. “Ama tavırlarınız, sabrımı tüketti. Pes etmeden size baksın; yaz sonu dördünüzü de sağ salim teslim etsin yeter. Yemek, bulaşık gibi ev işleriyle zaten yine Döndü Hanım ilgilenecek.”

“Özel ilgiye falan ihtiyacımız yok!” demişti Timuçin. Sonra ufak bir sessizlik yaşanmıştı. Galiba hiçbiri, bundan çok emin değildi.

On dört yaşındaki Nazlı, kendisine telefon alındığından beri onunla yapışık halde yaşıyordu. Öncesinde, uyumadan mutlaka bir saat kitap okur, uyandıktan sonra da ders çalışırdı. Artık uyku öncesi ve sonrası tüm zamanı telefonda geçiyordu. Okuldayken bile akli sürekli öğretmenininki çekmecesindeki telefonundaydı. Okul yolunda, yemek yerken, televizyon izlerken, hatta tuvalette dahi telefonu yanındaydı. Banyo yaparken telefonundan uzak kalmak onu huzursuz ettiği için su geçirmez kılıf almıştı.

Annesiyle babası ortada ciddi bir sorun olduğunu fark ettiğinde, ona telefonunda saatlerce ne yaptığını sormuşlardı. Instagram’da geziyor, *like* atıyor, yorum yapıyor, fotoğraf paylaşıyor, paylaştıklarına gelen *like* ve yorumları her saniye gözlüyor, arkadaşlarıyla mesajlaşıyor, görüntülü konuşuyor ve Youtube’da video izliyordu.

“Bunları sadece günde iki kere, ikişer saat de yapabilirsin, değil mi?” diye sormuştu babası.

Elbette yapabilirdi. Ama Nazlı bunları uyumadığı her saniye yapmak istiyor ve ortada bir problem olduğunu da düşünmüyordu. Sonuçta herkes böyle yaşamıyor muydu? Hem İstanbul'a taşınmalarından sonra internette daha çok zaman geçirmesi gerekecekti. Çünkü Youtube kanalı açmak istiyordu. Ve bunun için önünde büyük bir engel vardı: Annesini ikna etmek.

Bir sürü çocuğun Youtube kanalı vardı. Hatta bazıları kendisinden küçüktü. Üstelik videolarını aileleri çekiyordu. Ama kendi annesiyle babası, "Öyle boş şeylerle uğraşacağına derslerine çalış" demişti. Haklı sayılabilirlerdi. Çünkü Nazlı'nın notları, son iki senede epey düşmüştü. Akli telefonundayken ders çalışması zordu.

"Youtuberlık, bir meslek" diyordu Nazlı. "Kariyerimi bu yönde çizmek istiyorum. Hem Youtube kanalı açarsam, ders çalışma videoları da çekeceğim. Böylece motive olup daha çok çalışacağım. Notlarım yükselecek."

"Yani dikkatini dağıtacak hiçbir şey yokken çalışmadığın dersleri, kameranın karşısında 'evet arkadaşlar, şimdi coğrafya kitabımı açıyorum' diyerek mi çalışacaksın?" demişti Timuçin, sırtarak. "Üstelik bir de nasıl görüldüğünü sürekli kontrol ederken..."

Nazlı, ağlamaklı bir halde "Benim çalışma tarzım öyle belki!" diye bağırıyordu. "Ayrıca daha bir sürü video çekeceğim. 'Oda turu', 'ev turu', 'alışveriş vlog', 'soru-cevap', 'sabah rutinim', 'akşam rutinim', 'yüz bakımı', 'bugün sadece

kırmızı şeyleri yiyorum, 'en iyi arkadaşımınla çadırda yirmi dört saat'..”

“Sanki en iyi arkadaşın var da...”

“İstanbul'da elbette olacak!”

“Madem video çekmek seni motive edecek, o halde derslerini video çekerek çalış” demişti annesi. “İlla paylaşmanın gerekmiyor. Ama notlarını yükseltmediğin sürece asla kanal açmana izin vermeyeceğiz.”

Bu tartışma evde sürekli yaşanıyordu. Nazlı onları er geç ikna edeceğini biliyordu. “Evet” demelerinden sonra zaman kaybetmemek için şimdiden stok videolar çekme planları yapıyordu. “Çiftliğimizi tanıtıyorum”, “atımla bir gün”, “çiftlikte sabah rutinim”.. Bunlar, İstanbul'da çekme şansı bulamayacağı “süper” içeriklerdi. Annesiyle babasının İstanbul'a gitmesi mükemmel bir fırsat olacaktı. Ama dadıların da onu engellememesi gerekiyordu. Bu yüzden çok serbest bir dadı gelene kadar onları kaçırmak iyi bir fikir gibi görünmüştü. Sürekli telefonuyla ilgilenen dadıyı sevmişti aslında. Onun kovulması kötü olmuştu. Her şeye rağmen telefonuyla gizli gizli videolar çekiyor ve iyi bir kamera alabilmek için para biriktiriyordu.

Annesiyle babasına hak verdiği tek konu kardeşlerinin özel ilgiye ihtiyaç duyduğuydu. Üç kardeşi de biraz... Garipti.

Timuçin on iki yaşındaydı. Ama sanki yüzlerce yıldır dünyadaymışçasına korkusuz, kendinden emin ve biraz da ukalaydı. Bilmediği hiçbir şey yokmuş gibi davranmayı

seviyordu. Çok fazla okur, garip şeyleri araştırmaya bayılırdı. Onun yüzünden Nazlı, bazı denizyıldızlarının kare şeklinde doğduğunu, Charles Dickens'ın uykusuzluk çektiğini ve bütün gün sayı sayan birinin bir trilyona kaç yılda ulaşabileceğini öğrenmişti. Neyse ki sonuncunun cevabını çoktan unutmuştu. Beyninin böyle gereksiz bilgilerle dolmasını istemiyordu.

İzmir'de gittikleri özel okulun müdürü Timuçin'in çok iyi bir eğitim alması gerektiğini söylemişti. Nazlı'ya göre o sadece fazla meraklı, sıradan bir çocuktur. Gevezeliği yüzünden normalden daha zeki görünüyor olabilirdi.

Ama Nazlı yine de ondan memnundu. Sınıfındaki Damla'nın erkek kardeşi, dün çamurlu topunu ablasının yeni hırkasıyla silmişti. Damla, "Kardeşimin Timuçin gibi olmasını çok isterdim" deyip duruyordu. Nazlı, Timuçin'i ona hediye etmekte bir sakınca görmezdi. Tabii ki karşılığında onun kardeşini de asla istemezdi. Keşke tek çocuk olsaydı...

Paydaş ailesinde "garip" sıfatını kesinlikle hak eden kişi, hiç şüphesiz ki on yaşındaki Neşe'ydi. Neşe'nin yaklaşıklık bir buçuk senedir hayali bir arkadaşı vardı: Sırma.

Sırma, -Neşe'nin anlattığına göre- sarışın, mavi gözlü, gülmeyi çok seven, azıcık da yaramaz, dokuz yaşında bir kızdı. Büyüyünce piyanist olmak istiyordu. Neşe, hayali arkadaşların büyüüp büyümediğini çok merak ediyordu. Eğer Sırma büyüüp piyanist olursa vereceği konserlerde insanların onu görüp görmeyeceğini de... Gerçi duymala-

rı yeterliydi. Aslında Neşe de Sırma'nın piyano çaldığını hiç duymamıştı. Ama ona inanıyordu. Eski ahırda bozuk bir piyano vardı. Sırma isterse onu çalabilirdi.

Bu hayali arkadaş, Paydaş ailesine ilk kez bir buçuk sene önce, bir akşam yemeğinde katılmıştı. Neşe, sofraya gelen babasına "Oraya oturma!" diye bağırdığında, herkes sandalyede böcek falan olduğunu sanmıştı. "Sırma orada oturuyor" cümlesiyle birlikte, Paydaş ailesinin hayatında yeni bir dönem başlamış oldu. Sırma her an, her yerdedi ve onu Neşe'den başka kimsenin görmemesi işleri epey zorlaştırıyordu.

"Sırma orada, dikkat et!"

"Sırma'nın üzerine oturdun!"

"Bekle, Sırma tuvalette."

"Neşe de onu görmüyor" diye homurdanmıştı Nazlı. "Sadece canı sıkıldığı için uyduruyor."

Elbette Aslan ve Aşkın Paydaş da bunun farkındaydı. Sadece kızın arkadaşı için seçtiği isim Aşkın Paydaş'ı biraz rahatsız ediyordu. Çünkü o isim kendi çocukluk anılarında da vardı.

Bu oyunda ona eşlik ederlerse, bir süre sonra hayali arkadaştan kurtulabileceklerini düşünmüşlerdi. Ama işler umdukları gibi gitmedi.

"Sırma, o elbisenin sana hiç yakışmadığını düşünüyor."

"Sırma, öyle davranmaman gerektiğini söyledi."